

πού γράφει εν τού ΚΑΠΑ ΖΙ τὸ χέρι
τούτέστι τρέχα γύρευε καὶ Νικολὸ καρτέρει

Τὴν ἐβδομάδα μιὰ φορὰ ὁ «Σάτυρος» θὰ βγαίη
καὶ τὸ ἔσοδὸν κάθε Ρωμηοῦ στὴν τσέπη του θὰ μπαίνη
μὲ πέντε σέντσια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζη
νὰ κάνη γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς καὶ μεις μ' ἐκείνον χάζι.

Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας Σάτυρου τρίτος χρόνος
καὶ τοῦ Ρωμηοῦ πολὺ κι' ἐμᾶς μᾶς συγκινεῖ ὁ πόνος.

Ἀριθμὸς τοῦ φύλλου ἑκατὸν ἑπτὰ
κι, ὁ χροστών ἄς στείλει μερικά λεπτά.

Ἄν θέλῃ ὁμως καὶ κανεὶς συνδρομητὴς νὰ γείνη
δυσὸ μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίνη,
κι' ὅπως μὴ κάμνωμεν καὶ μεις... ἐράνοὺς ὅπως ἄλλοι
τὴν συνδρομὴ του ὁ καθεὶς νὰ τὴν π ρ ο κ α τ α β ἄ λ η.

Χίλια ἐννηακόσιακόσια μὰ καὶ δέκα ἔξη
μεσ' σαυτὴ τὴ μπόρα κάτι θὰ μᾶς τρέξη.

Δεκαεπτὰ τραβοῦμε τοῦ μῆνα τοῦ Ἰούνη
πού πιά μᾶς παραμπήκαν οἱ Ἄγγλοι στὸ ρουθούνη.

Σημερινὴ ἀλήθεια
ὡς εἶδος παραμῦθια.

Φ.— Ἀπ'τοῦ Στεφανῆ τὸ γένη
Περιλέτο μου θερέμη
ἄσπρη τοίχα τυλιγμένη
στοῦ Κουβέρονου τὴν ἀνέμη
δὸς τῆς κλωτσο νὰ γυρίση
ἀπὸ δὴ ὡς ἐκεῖ πέρα
παραμῦθι ν' ἀρχινήση
τὸ' ἀφεντιάς σου Καλησπέρα.

Π.— Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λὲς εὐήθη
κάπως ἀλλοιγορικά;

Φ.— Ἐνα φῖνο παραμῦθι
ἀπὸ τὰ παλαικά.

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
στά παλῆὰ τὰ χρόνια 'κείνα
ποῦ σπανοὶ ἕνα σωρὸ
πλημμυρίζαν τὴν Ἀθήνα
κι' ἦταν πάντ' ἀποκορηὰ
ἕνας γέρωσ, λαοπλᾶνο,
εἶχε γένεια μακρὰ
τρεῖς ὀργυιὲς καὶ παραπάνω.

Π.— Βοὲ τὸ γέρω τὸ γενᾶτο!
Ἐλα πέσ μου παρακάτω.

Φ.— Μάγδης ἦτανε, Φακίρης
μέσ' στή χώρα τῶν Μακάρων
Μέγας ἔγεινε Βεζύρης
κάποια μέρα ἄρον ἄρον
δεξιὰ ζερβά σκορπούσε
τὰ μονόλεπτα τῆς διάρης
καί τὸ Κράτος κυβερνοῦσε
μιὰ χαρὰ καὶ δυὸ τρομάρες.

Ἦταν καὶ τοῦ Βασιλῆ
φίλος σταυροφορεμένος
κι' ἂν δὲν φόραγε γυαλιὰ
κι' ἂν δὲν ἦταν ξουρισμένος
σὰν τῆς Κίρκης ὅμως κάποιον
μαγικό ραβδί κρατοῦσε
κι' ἔκανε γερὸ τὸ σάπιο
κι' ὅλο σάπια προτιμοῦσε.

Π.— Βρὲ τὸ Γερωπισπιρῖκο!
Πῶς τὸν λέγαν κουνενῆ;

Φ.— Τὰ ἐν Δήμῳ μὴ ἐν οἴκῳ
Δὲν τὸν λέγαν Στεφανῆ.

Στ' ὄνομά του Ἀγγλογάλλοι
Γερμανότουρκοι Βουλγάροι
κάθε δύναμις μεγάλη
ἔτρεμε καθὼς τὸ ψάρι
κι' ἡ ὑφήλιος ἐν γένει
ἦτο τότε τί χαρὰ
ἀπ' τὰ γένεια του δεμένη
Περιοκλέτο φαρφαρᾶ.

Κόσμος βίσαλα χορτάτος
ἔτρεχε νὰ προσκυνήσῃ
κι' ἀκουγότανε τὸ Κράτος
σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
καὶ μαζί του κι' ἡ μαγούρα
τοῦ Βεζύρη γερωξούρα.

Μέσ, στὰ χρόνια τὸτ' ἐκεῖνα
στή θεόστραβη τῆ χώρα
κάποιο χρόνο, κάποιον μῆνα
πεῖνα ἔπεσε καὶ ψώρα
ποῦδιωξε ψομί, παρᾶδες
κι' εἶχε κάνει τὸ λαὸ
σὰν τῆς ψόφρης ἀγελαδες
τῆς ἐφτὰ τοῦ Φαραῶ.

Κόσμος τότε μὲ βιολιά,
μὲ σαντούρια, μὲ κλαρίνα
μὲ μιὰ δύστυχη κοιλιὰ
στεγνωμένη ἀπ' τὴν πεῖνα
τρέχαν κι' ἔλεγαν «Διλι,
καὶ μαμὰ Σαβαχθανι
πεῖνα ἔχομε πολλὴ
ΜπάρμπαΓέρω—Στεφανῆ.»

Π.— Καὶ ὁ γέρωσ στραβοκάνη
τ' εἶχα γιὰ τὴν πεῖνα κάνει

Φ.— Γιὰ τὴν κάθε μιὰ ἀσθένεια
τῶνα χέρι τοῦ Μαγδῆ
ἔπιανε γερὰ τὰ γένεια
καὶ τὸ ἄλλο τὸ ραβδί
καὶ γινότανε τὸ θᾶμα
παραχρῆμα κι' ἐν τῷ ἅμα.

Τί μυστήρια καὶ κείνα
ἀκατάληπτα τεμπέλη.
Ἄγγιζε τὴν καβαλίνα
καὶ γινότανε καρβέλι
Ἄσα πράγματα κυτοῦσε
ὀλοτρόγυρα ξερὰ
τὸ ραβδί του ἀκουμποῦσε
καὶ τὰ ἔκανε χλωρὰ.

Σὰν τὸν πάλαι Μωϋσῆ
ἀπ' τὰ βράχια τὰ ξερὰ
βρούσι ἔκανε χρυσῆ
καὶ παρᾶδες μὲ οὐρὰ
καὶ κατὰ τὸ παραμῦθι
δὲν ἀπώμεινε μιὰ χήρα
ποῦχε ἓνα κολοκῦθι
καὶ νὰ μὴν τὸ κἀνη λίρα.

Π.— Βρὲ τὸ γέρω τὸ μπουρνάζο
μοῦ τὰ λὲς κι' ἀνατριχιάζω.

Φ.— Τότε εἶχε Περιοκλέτο
σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
ὅπως γίνεται καὶ φέτο

ὄλος ὁ ντουνιαῖς μεθύσει
αἷμα ἔπινε ρομπόλα
γκάζι ρούφαγε συχνὰ
καὶ τρεφόταν μὲ φραντζόλα
καὶ τζιέρι' ἀνθρωπινὰ.

Ἄ Βεζύρης τότε ὅμως
μέσ' σὲ κείνη τὴν ἀντάρρα
ποῦ βασίλευε ὁ τρόμος
καὶ δὲν φαίνονταν δεκάρα
εἶπε σ' ὄλους τοὺς Λωλοὺς
«φάτε πόλεις, δάση, χῶμα
ὃ ἔστι τῆς Καρχαλοῦς
τὸ σκουλικιασμένο σῶμα.»

Μ' ὄλη πλὴν αὐτὴ τὴ μπόρα
τοῦ Βεζύρη τὸ ματσούκι
ἔμεγάλωσε τὴ χώρα
μὲ τὸ μουνταλά μπουλοῦκι
κι' ἔτσι εἶπε ἰσαλά
καὶ ὁ τάδε καὶ ὁ δεῖνας
κι' ὄλοι ζήσανε καλὰ
καὶ ψωφήσανε τῆς πείνας.

Σπουδαῖα ἐπιγράμματα
ποῦν ἀληθῶς γιὰ κλάμματα.

Φ.— Νέα σπουδαῖα, Περικλῆ, τρομακτικὰ σοῦ φέρνω

Π.— Δὲν δίνω μήτε ὄβολο γιὰ κάθε σου Κουβέρο
κι' εἶτε τὸν λένε Στεφανῆ ἢ τὸν καλοῦν Σωτῆρα
ὅπως μᾶς ἐκατήντησαν κακὴ ψυχρὴ τους Μοῖρα.

Φ.— Δὲν εἶν' καρᾶβια στὸ γυαλὸ δὲν εἶν' πανί' ἀπλωμένα
Στὰ πόρτα τὰ Συμμαχικὰ μᾶς τὰ κρατοῦν δεμένα
μετὰ μεγάλης Περικλῆ ρεμούλας καὶ τιμῆς
καὶ φούντο κάνουν ἄγκουρα πῶς κἀναμε καὶ μεῖς.

Ἄποκλεισμοῦ μᾶς ἔκαναν.

Π.— Πολὺ καλὰ μᾶς κάνουν.

Θέλω τῆς πείνας ὄλοι τους κεῖ κάτω νὰ πεθάνουν.
Κανένα δὲν θὰ λυπηθῶ, κανένα δὲν θὰ κλάψω
καὶ τέτοια ἐπιγράμματα στοὺς τάφους των θὰ γράψω.

«Ἐνθάδε κεῖται, ξένε μου, ἓνας Ρωμηὸς κηφῆνας
ποῦ χάρις στὸ Μεσσία μας ἐπέθανε τῆς πείνας
Ἐνθάδε κεῖνται μερικοὶ ξυπνότεροι Φελλάχων
ποῦ ἔνεκα ἡ ἄπειρος ἀγάπη τῶν Συμμάχων
ἀνάφαν σὰν θεόστραβοι τὴν πυρκαϊὰ τοῦ Αἵμου
καὶ βγάλανε τὰ μάτια τους καὶ πῆγαν κατ' ἀνέμου.

«Αὐτὴ ἐδῶ, διαβάτη μου, ἡ παγωμένη πλάκα
σκεπάζει ἐν' ἀόματο ποῦ λάτρευε τὴ βράνα
καὶ τὴ στιγμή ποῦ τ' ἀνοῖξαν τὰ μάτια του οἱ χρόνοι
ξεψύχησε ἀμάσητος καὶ δίχως πανταλόνι.

«Ἐνθάδε τοῦ Σωτῆρος μας κοιμᾶται κάποιος εἴλωσ
πολλὰ μοχθήσας στὴ ζωὴ, τῆς Ἑγγλιτέρας φίλος
ποῦ ψόφησε φωνάζοντας οὔρα ἢ Ἑγγλιτέρα
τὴν τύφλα μέσ' στὰ μάτια σου καὶ τὴν κακὴ μου μέρα.»

«Ἐνθάδε κεῖνται, ξένε μου, σπουδαῖοι πατριῶτες
ποῦ ἓνα χρόνο ἔφεδροι δουλέψαν στρατιῶτες
κι' ὑπέριμετρον ἐπέδειξαν πρὸς τὸ καζάνι ζῆλον
γενναίως μαχεσάμενοι κατὰ ἀνεμομύλων.

«Δίπλα ἐδῶ στὸ Στεφανῆ, διαβάτη ἀναλέτη,
κοιμᾶται ὁ Ὄσμὰν Ἀλῆς μαζί μὲ τὸ Μεμέτη
ποῦ στὴ ζωὴ ἐμάσησαν τοῦ κόσμου τὰ τσιφλίκια
μὰ χάρις στοὺς Συμμάχους μας τοὺς τρῶνε τὰ σκολίκια.

«Ἐνθάδε ἀναπαύονται τοῦ Στεφανῆ κοπέλια
ποῦ τῶν βαρῶνων Σέγκιδων κατέλυσαν καρβέλια
καὶ κατεβρόχθησαν αὐτὰ καὶ μάσησαν ἐκεῖνα
μὰ στὰ στερνὰ τὰ τσίτωσαν καὶ κείνοι ἀπὸ πείνα.

«Κοιμήσου ὕπνον νήδυμον στοῦ τάφου τὴν ἀγκάλη
σὺ ποῦχες πόδια πάντοτε ἀλλὰ ποτὲ κεφάλι
ποῦ ἔφημερίδων ἔσπαζες τὰ τζάμια στὸ θυμὸ σου
κι' ὄλο προδότες ἔβλεπες, θεόστραβε, ἔμπρὸς σου.

«Ἐνθάδε ἀναπαύονται, ξένε, Ρωμηοὶ πολλοί,
ποῦ τὸ Μεγάλο Βασιλῆ τὸν πότισαν χολὴ
ποῦλεγε «οὐ γὰρ οἶδασι, ὅτι οὐκ ἔχουν γνῶσι»
ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ δάχτυλα καὶ νὰ μᾶς φασκελώσῃ.

Ἐνθάδε κεῖνται οἱ Ρωμηοὶ ὄλων τῶν Στεφανῆδων
ὄλων τῶν Λευτεράκιδων καὶ τῶν ἔφημερίδων
ποῦ ζῶντες τὸ ζουνάρι τους ἀπλώσαν γιὰ καυγᾶ
ἀντὶ νὰ κάτσουν φρόνιμα καὶ νὰ κλωσσοῦν ἀγνά.

Φ.— Τὰ γύρισε;

Π.— Πολιτικὸ πάντα γυρίζω φύλλο
κι' ἓνα μονάχα δὲν ξεχνῶ γιὰ νὰ σοῦ ρίχνω ξύλο.

